

ДОМИНГО САНТОС
ГОСПОДИНЕ, ВАШАТА
СМЕТКА НЕ СЪЩЕСТВУВА

Превод от испански: Емилия Папазова, —

chitanka.info

Господа, дните на книжните пари в нашия свят са преброени. Бъдещето, не се съмнявайте, принадлежи на пластмасовите пари.

(Х. Х. Сирвънт Шнайдер, 14-и президент на МВФ, изказване на пресконференция)

Господин Оливерос спря пред вратата на банката, като търсеше в джобовете си своята МБК. Беше доста небрежен към вещите си и жена му непрекъснато му го натякуваше. Наскоро вече беше губил един път картата си и какви проблеми само му създаде това... Но никога не знаеше къде я слага; свършеше ли работата си с нея, най-удобно бе да я пъхне в първия попаднал му джоб, а в действителност се налагаше да я ползва често.

Накрая я намери в горния джоб на самото си. Въздъхна облекчено. Вкара я в процепа на входната врата и изчака задължителните пет секунди, за да я идентифицира терминалът, да я провери и да го пропусне. Чу се щракването на вратата. Господин Оливерос пристъпи в остъкленото блиндирано преддверие, изчака, без да помръдне, новото изщракване зад гърба си и вратата се затвори; постоя още пет секунди, докато сензорите на терминала потвърдят, че е влязло само едно лице, и после вътрешната врата изщрака за последен път. Оливерос влезе в банката.

От вътрешността на бункера от армирано стъкло единственият чиновник в службата го наблюдаваше с кривогледите си късогледни очи.

— Добър ден, господин Оливерос — каза той. — Какво ви води днес насам?

Господин Оливерос продължаваше да държи в ръка своята МБК.

— Бих искал да зная салдото на сметката ми — каза той. — Този месец жена ми е похарчила доста и сме на ръба. Но предполагам, че вече са превели заплатата ми.

Служителят изкриви още повече очи.

— А-ха. Салдото на сметката ви. Действайте, моля.

Откакто бе въведено в световен мащаб УПК (Унифицирано плащане чрез карта), банковите служби имаха малко работа. С утвърждаването на МБК (Международна банкова карта) за извършване на всички плащания и с монтирането на ТАП (Терминали за автоматично прехвърляне) във всички разплащателни пунктове парите бяха премахнати. Регистрирането на всички приходи и разходи се извършваше незабавно чрез автоматично прехвърляне от сметка в сметка и старите банковите служби се използваха единствено за справки по молба на клиентите, за да се получат периодични или задържани заповеди за плащане и още някои дребни операции. Впрочем кредитите, операцията по удържките или други подобни, които все още се нуждаеха от намесата на човека, бяха централизирани в областните управления. Работата на банковия чиновник, както се казваше обикновено, бе добре платена, но ужасно скучна.

Служителят включи терминала, който се намираше пред господин Оливерос от външната част на бункера. Мерките за сигурност, които банките продължаваха да вземат, сега бяха по-големи от всякога и за разлика от старата система не допускаха извършването на обири, тъй като в никоя служба нямаше пари за крадене. Но оттам можеше да се въздействува пряко върху главния компютър на МБС, нещо, което не бе във възможностите на търговските терминали, чиято единствена разрешена операция беше да прехвърлят суми от сметка в сметка, с предварителното съгласие на клиента. По тази причина, а може би и поради тясната си специализация в областта на информатиката малцината банковите чиновници, които все още работеха, представляваха суперелитът в обществото, а физическият им и духовен облик не означаваше нищо в сравнение с познанията им в областта на компютрите. В действителност те бяха истински гении в своята специалност и поради това малко странни.

Господин Оливерос набра личния си код и кода на желаната операция — салдо на сметка (до клавиатурата на терминала имаше списък на често използваните кодове за улеснение на разсеяните като него), вкара МБК на сметката си, натисна с палеца на дясната си ръка малкия идентифициращ клавиш и изчака петте регламентирани секунди, докато излезе фишът с необходимите данни.

Изминаха пет секунди. Машината изщрака, но не се появи нищо.
— А? — измънка господин Оливерос не без известна изненада.

Служителят успя да поизправи приемливо очите си.

— Трябва да сте набрали погрешно, господин Оливерос — каза той със самочувствието на специалист. — Пробвайте отново.

Опита пак. Машината щракна отново, но остана празна. Господин Оливерос погледна въпросително служителя.

— Може би са свършили фишовете ви и затова не печата — предположи той.

Служителят прие думите му почти като обида.

— Почакайте, оставете ми своята МБК.

Отвори двойния блиндиран предпазен сейф откъм долната страна на гишето на бункера и господин Оливерос постави в него картата си. Чу се продължително изщракване, после служителят взе от другата страна картата и я разгледа.

— Като че ли е редовна — промърмори той. — Наберете добре личния си код.

Ако не беше известен с прословутата си разсеяност, господин Оливерос щеше да се обиди от подобна забележка.

— Разбира се — отговори той. — Това е нещо, което не се забравя никога — за разлика от сметката, по която дължим пари на друг — добави за себе си.

— Добре, добре. Да видим, наберете пак. Аз ще действам оттук.

Господин Оливерос набра отново личния си код, натисна необходимия клавиш и зачака. Чиновникът умело извърши ред операции на своя терминал, постави картата в един процеп, натисна няколко клавиша и изчака малко.

На лицето му се изписа учудване.

— Колко странно — измърмори той.

Отново набра неразбираеми неща, вкара картата, извади я, отново я вкара, изчака, прочете съобщенията на екрана.

— Какво става — попита господин Оливерос. Без да знае защо, предчувствуваше катастрофа.

Служителят го гледаше втренчено. Очите му никога не бяха изглеждали тъй блестящи и кривогледи.

— Машината сочи, че вашата сметка не съществува, господин Оливерос — заяви той, а гласът му сякаш произнасяше присъда.

Забравете завинаги мръсните монети, омазнените банкноти. Отсега нататък една обикновена и удобна пластмасова карта е всичко, което ще ви бъде необходимо, за да крачите уверено в живота.

(Рекламен надпис на Международния банков съюз по повод въвеждането на МБК)

Госпожа Оливерос влезе в близкия до дома ѝ супермаркет и направи покупките си за целия месец. Бяха обемисти: две пълни догоре колички, но тя предпочиташе да пазарува така: с мизерните средства, които получаваше мъжът ѝ, беше по-добре да зареди хладилника за цял месец веднага щом той вземе заплатата си.

Отправи се към касата, като теглеше едната количка, а синът ѝ Мигел, осемгодишен, буташе с охота другата. Касиерката, едно не много привлекателно, около двадесет и две годишно момиче, от три години на тази длъжност, маркира сумите със студен професионализъм, който се придобива в практиката, докато госпожа Оливерос и нейният син слагаха покупките в книжни торби, за да ги занесат до колата. След като свърши, момичето натисна клавиша за сумиране и погледна резултата.

— Доста голяма сметка, госпожа Оливерос — каза то, усмихвайки се леко на клиентката. — На съпруга ви ще му се изправи косата.

— Съпругът ми има неприятния навик да яде три пъти на ден, и то много — промърмори г-жа Оливерос, — така че най-добре ще е да си мълчи. Освен това току-що са превели заплатата му и може да плати.

Подаде своята МБК. Касиерката набра кода, после сумата, вкара картата в един процеп и подаде на г-жа Оливерос маркера. Г-жа Оливерос провери дали сумите, появили се на екрана, са верни (никога не се доверявай, беше нейният девиз), набра личния си код на клавиатурата и докосна с десния си палец клавиша с идентифициращото квадратче. Касиерката се увери, че терминалът е готов, и маркира кода за прехвърляне.

Пет секунди пауза. Чу се бръмчене и на терминала на касиерката замига червена лампичка.

— По дяволите — заропта момичето. — Тези машини стават все по-откачени.

Повториха операцията. Лампичката замига отново с почти крещящо червена светлина.

— Странно — прошепна момичето, което допускаше, че може да сгреша веднъж, но не и два пъти последователно. Набра кода за проверка на грешките, който щеше да ѝ посочи причината. Прочете текста, появил се на малкото екранче срещу нея, и сбърчи вежди. Погледна учудено г-жа Оливерос.

— Съжалявам — прошепна тя, сякаш не искаше да я чуят другите клиентки, които чакаха реда си. — Машината не приема прехвърлянето. Сочи, че сметката ви е била унищожена.

Първото нещо, което мина през ума на г-жа Оливерос, бе, че г-н Оливерос е избягал с някоя балерина.

— Не може да бъде — изрече задъхано тя.

Касиерката посочи екрана на терминала, сякаш молеше за извинение. Г-жа Оливерос излезе от супермаркета като ураган, влачейки след себе си сина си.

— А на мене кой ще ми оправи сега цялата тази каша от стоки, които маркирах — попита касиерката, без да се обръща конкретно към никого.

Отсега нататък се отучете да носите пари в джобовете си, да имате на разположение дребни, да се съмнявате дали ще ви стигнат да купите онова, което желаете. От днес ще е необходимо само да носите винаги личната си банкова карта, да помните личния си код, таен и непреводим, и да поставяте палеца си на детекторния екран, за да се потвърди прехвърлянето на парите. Всичко останало ще извършват нашите компютри. Вече няма да е нужно да си цапате ръцете с мръсните пари. МБК е чиста, удобна и практична. А освен това е универсална и приложима в световен мащаб.

(Орсън Аликоут, 17-и президент на МВФ и 1-ви президент на Международния банков съюз)

Господин Оливерос трепереше от нерви по-силно от парче желатин във вибратор за масаж. От три часа седеше в този кабинет; хората влизаха и излизаха, отиваха си и идваха, а господин Лопес дел Портийо и Рамон де Ириа, областен директор на банката, задаваше въпроси, получаваше отговори и преглеждаше документи по-скоро с тревога, отколкото с желание да го успокои.

— Какво става — попита г-н Оливерос в момент на затишие, когато кабинетът се беше изпразнил от подчинени. — Можете ли да ми дадете някакво обяснение?

Областният директор вдигна очи и сякаш погледна през него.

— В нашата банка, за да се закрие една сметка, са необходими подписите на всички титуляри, а вие твърдите, че не сте подписвали заповед за закриване — каза той. — Така че вашата съпруга не може да е унищожила сметката ви, без вие да сте уведомен. Но най-странното е, че нашият компютър не показва сметка, която е унищожена, а сметка, която не съществува. В това има голяма разлика.

Господин Оливерос не виждаше никаква разлика.

— Погледнете тук — каза областният директор, като барабанеше по екрана на терминала. — Сочи съвсем ясно. Сметката ви не е била унищожена, тя просто не съществува.

Господин Оливерос не знаеше дали да се смее, или да заудря с юмруци по масата.

— Слушайте, не ми надувайте повече главата. Преди два дена ходих да купувам цигари и налях бензин в колата. Разбира се, не можах да напълня резервоара, защото не бяха превели още заплатата ми и салдото беше малко! А тези проклетни машини приеха и двете покупки! Вчера или най-късно днес трябва да са превели заплатата ми от предприятието. И сега вие твърдите, че сметката ми не съществува. Тогава къде е вложило моите пари предприятието? Какво да правя аз с моята международна банкова карта в ръка? Нима съм измислил личния си код? Самият вие признахте преди малко, че машината е приела двата входящи кода като верни.

— Да, да, така е — каза областният директор, който обичаше да използва определени думи в определен момент. — Компютърът приема входните данни, защото входът е верен. Но в замяна на това не дава никакъв изход. Не може да извлече данни от сметката ви, просто защото тази сметка не е записана в неговата памет.

Господин Оливерос прехапа нервно устни. Изведнъж се сети, че жена му сигурно вече е започнала да се тревожи; беше изтичал до банката на излизане от службата, за да се увери, че наистина бяха превели заплатата му, и оттам беше дошъл направо в централата на областта, да провери какво става с неговата сметка. Най-малко преди четири часа трябваше да се прибере. И дори не се беше сетил да се обади по телефона.

— Мога ли да ползвам телефона? — помоли той.

Областният директор, погълнат от собствените си мисли, кимна машинално с глава. Господин Оливерос вдигна слушалката и набра номера на домашния си телефон. Екранът се освети, затрептя, замига, чу се сигналът за повикване. После образът се проясни и се появи лицето на жена му.

— Мила — каза господин Оливерос, чувствавайки се виновен, без да знае за какво точно.

— Ах, ти, престъпник такъв, пропаднал тип. С кого си избягал? Защо си унищожил нашата сметка? Какво си намислил да правиш? Къде са парите ни?

Господин Оливерос не се сети да й каже, че той сам не може да унищожил сметката си. Можеше само да прехвърли салдото си на друга сметка, но не и да анулира своята. Пък в края на краищата дори да бяха превели заплатата му, не си заслужаваше труда да го прави. Чувството му за вина се засили.

— Слушай, мила, после ще ти обясня... Да, старая се да разбере какво се е случило. В централата на банката съм, знаеш ли. Изглежда, че е станала някаква грешка, недоразумение или нещо такова и тук се опитват да го изяснят. Не зная колко ще се забавя, но не се тревожи. Довиждане.

Затвори слушалката бързо, преди тя да успее да каже още нещо. Сега областният директор го наблюдаваше настойчиво.

— Случилото се е необяснимо — каза той. — Поне... — направи пауза, като че ли идеята му бе хрумнала в момента, — поне да бяхте направили някоя машинация със сметката си и да се бе получил фал.

— О, господи! — прошепна господин Оливерос, като осъзна колко двусмислено бе подобно заявление. Той потъна в креслото и се смали.

Нашите грижливи системи за контрол, съвършенството на компютрите ни, голямата надеждност на програмите ни изключват и най-малката възможност за грешка в комплекса от операции, които ще изпълняваме по ваше нареждане. Вашите пари в сметките ни ще бъдат на по-сигурно място, отколкото в най-защитената и здрава каса, и ще са на ваше разположение през цялото денонощие. А освен това ще ви донесат и значителни лихви.

(Изявление по телевизията на говорител на МБС по повод въвеждането в световен мащаб на системата МБК)

Генералният директор на банката огледа седмината висши служители, които бяха наобиколили писалището в кабинета му. Масата беше отрупана с полупълни пепелници и с полупразни чаши с уиски. Цареше напрегнато очакване.

— Това е проблемът — каза областният директор. — На пръв поглед този Оливерос действува добронамерено. Служителят от нашия клон смята, че го познава добре като дългогодишен клиент. Твърди, че той винаги е имал сметка в нашата банка и е бил съвсем редовен, макар никога да не е притежавал особено голямо салдо, което в наше време не е чудно. Някои справки в магазините, в които често се е отбивал, разкриват, че нашият човек редовно е използвал своята МБК без никакви проблеми, освен когато е липсвало салдо, а такива случаи са толкова често срещани напоследък. Изглежда, сметката му действително е съществувала допреди два дена.

Отляво някакъв човек с посивяла коса се обади с пресипнал глас. Беше главният счетоводител на банката.

— Не става ли дума за змия, която е изпълзяла навън? — попита той.

Началникът на отдел „Информатика“ от дясната му страна категорично поклати глава.

— Една змия има друго поведение. Да, ще ми кажете, че всяка змия е различна и че е невъзможно да се открие, докато е вътре в компютъра. Но в момента, в който излезе, вече е лесно да се разпознае. Макар че — добави той с тъга — много пъти не сме в състояние да си

обясним как е била вкарана и кой го е направил. Не, този път става дума за нещо по-различно.

— За какво? — запита началникът на „Личен състав“, чиято главна цел на това събрание бе да провери дали някой от чиновниците на банката не е замесен в историята. — Трябва да разберем какво се е случило.

— Направих някои проверки — каза началникът на отдел „Програмиране“ — и мисля за МБК, която този човек е загубил. Може би при анулирането...

— Но едно анулиране на МБК не предполага никакво изменение в сметката — възрази началникът на отдел „Информатика“.

— Теоретически да. Напоследък открихме някои аномалии в този тип корекции на данните.

— Например? — попита предизвикателно генералният съветник.

— Наскоро научих за един случай, при който анулирането на картата просто е довело до пълното унищожаване на името на клиента в главните регистри на МБС. А клиентът е бил предприятие, което е имало сметки в различни страни.

— Но това не предполага...

— Да, предполага. В друг случай централният компютър отъждествил номера на МБК с личния код и клиентът полудял, защото всички прехвърляния му били отказани. Разбира се, всичко това не се е случило в нашата банка. А при друг случай един клиент...

— Но тези грешки не могат да се припишат на компютъра — запротестира началникът на отдел „Информатика“.

— Разбира се, обикновено това са пропуски на операторите, помислете, че едно сведение, подлежащо на изменение, минава най-малко през двадесет ръце, преди да влезе в гигантския централен компютър на МБС, и въпреки че съществуват многобройни контроли, винаги е допустимо да се сгреша. Но като програмист трябва да ви кажа, че главната програма на компютъра на МБС е толкова сложна, та в някои случаи една предполагаема човешка грешка може да предизвика необикновени последствия.

— Какви например? — попита заинтересован главният директор.

— Е, не може да се уточни, но от известно време говоря...

— Не се изразявайте като обикновен програмист — каза сърдито генералният съветник. — Говорете конкретно.

Началникът на отдел „Програмиране“ се обади с пресипнал глас:

— Не мога да предскажа нищо, впрочем знаете, че главният компютър на МБС се намира в Ню Йорк и за да имаме пряк достъп до неговите данни, би трябвало да се преместим там. Но според това, което можахме да проверим, от данните на нашия собствен свързващ компютър, на двадесет и седмо число клиентът ни е направил две прехвърления от сметката си: едната на някакъв павилион, а другата на една бензиностанция и салдото му е било незначително 147,18. На следващия ден — двадесет и осми, са превели заплатата му, но привечер неговата сметка не се появява вече в крайния резултат, тоест изчезнала.

— И? — каза главният съветник.

— Винаги съм бил против цялото информационно обслужване на МБС да бъде централизирано в Ню Йорк. Всяка отделна банка трябва да има своя собствена система от компютри и да подава в края на деня данните си на централната служба, а не да бъде обратното. Един прекалено голям компютър е изложен на много грешки, машинации... е... и на каквото и да било друго.

— Не правете от това политически въпрос — изръмжа генералният съветник. — Всички ние знаем мнението ви, но сме част от един съюз и трябва да приемаме решенията на мнозинството. Какво точно искате да кажете?

Главният програмист изгаси нервно цигарата си в препълнения пепелник.

— Добре, в деня, в който... хм, изчезна сметката на този човек, на Оливерос де, са се случили две неща, които не са за пренебрегване. На първо място една от свързващите линии с Ню Йорк се повреди за цели десет минути. На второ място се извърши анулиране на изгубената от клиента карта.

— Анулиране ли? Не беше ли я изгубил вече много дни преди това?

— Точно петнадесет дена — лицето на началника на отдел „Програмиране“ просветна. — Именно това е въпросът, на който бих искал да се спра по-подробно. Ако някой от нашите клиенти загуби своята МБК, автоматично му връчваме нова и запазваме сметката от изгубената МБК, но тъй като не можем да я анулираме сами, трябва да изпратим всички данни на централния компютър в Ню Йорк, за да

извършат там анулирането. А те са претоварени с работа по всяко време. Винаги съм смятал...

— Знаем какво сте смятали винаги — отсече генералният директор. — Според вас всеки член на МБС би трябвало да действа самостоятелно. Но вече знаете също, че още в началото, когато се внедри новата централизирана валутна система в банките, бе направен опит да се осъществи това и се появи опасността змиите да задушат цялата система. Не, МБС знае много добре какво върши. Макар че понякога възникват проблеми като настоящия.

— Важното е обаче, че клиентът ни прави рекламация — заяви областният директор. — И мисля, че би трябвало да му обърнем внимание.

— Все още не знаем дали действа добронамерено — противопостави се генералният съветник.

— Единственият начин да го разберем е да отидем в Ню Йорк и да проверим данните от главния компютър — каза началникът на отдел „Програмиране“.

— Не можем да действаме прибързано — заключи генералният директор, — изправени сме пред случай, който може да стане прецедент, ако действаме прекалено прибързано. Трябва да се проучат основно всички подробности, преди да изкажем окончателно мнението си.

— Но през това време клиентът ни... — областният директор не довърши мисълта си.

— Какво салдо имаше в сметката му, когато... когато изчезна? — попита генералният директор.

— 147,18 кредита в началото на деня, 78 497,18 в края, ако действително заплатата му е постъпила в сметката.

— Клиент без особено значение. Добре, нека изчака. Все още не знаем дали и той няма някаква вина в цялата тази история.

— Обзалагам се, че няма — в тона на областния директор прозвуча убеденост.

— Мнението ви би имало значение, ако беше клиент с милиони — измърмори генералният директор. — Обаче в този случай ще направим всички необходими проверки, без да се поддаваме на никакъв натиск. Мисля, че нещата са ясни.

— Да — прошепна областният директор, — съвсем ясни.

— Добре. Тогава вие — генералният директор посочи началника на отдел „Програмиране“ — ще отидете в Ню Йорк, ако е необходимо, и ще проверите всичко, което е във възможностите ви. Докато не разберем как точно е станало, няма да вземем никакво решение. Въпросът не е в парите — побърза да добави той, — а в авторитета на банката ни, който се поставя на карта. Представете си какво ще е, ако всички узнаят, че една от нашите сметки просто е изчезнала.

Никой не отговори. Всички си го представяха.

Нашето общество на взаимен обмен е еволюирало до такава степен, че без МБК човек не представлява нищо. Малкият пластмасов правоъгълник със сребрист цвят е пропускът ни към бъдещето. Човек без МБК е парий, нещастник... Той е по-нищожен от нищото.

(Хърбърт Малтусен, коментатор от средствата за
масова информация)

Господин Оливерос беше седнал на стола във всекидневната и унило размишляваше над проблемите си. В дъното от стенния телевизор гърмеше някакъв жесток уестърн, който синът му Мигел гледаше с най-голяма радост. Обаче господин Оливерос дори не го забелязваше.

— И какво ще правим сега? — каза госпожа Оливерос. Като всяка добра домакиня тя не разбираше много от сложния банков свят, не повече от факта, че може да купи каквото пожелае със сребрилата си карта, докато в сметката има достатъчно салдо, за да плаща разходите си. Господин Оливерос вдигна рамене.

— Не зная — призна той. — В банката ми казаха да им дам няколко дни отсрочка, да проверят случилото се и да разрешат проблема. Предполагам, че всичко ще се оправи скоро.

— А през това време? Аз трябва да пазарувам, нямаме почти нищо за ядене; чаках да преведат заплатата ти, че да отида до супермаркета. А освен това ще започнат да идват квитанциите за месеца.

— Въпрос на няколко дни е, ще видиш.

— Но важното е, че си получил заплатата, а никой не знае къде е. Всичко е много странно — госпожа Оливерос продължаваше да се съмнява, че съпругът ѝ крие нещо от нея.

— Днес разговарях със счетоводителя на предприятието. Казва, че както обикновено са изпратили поименно сведение за заплатите на банката и че банката е потвърдила всички прехвърляния на средства. Така че всички трябва да бъдат изплатени.

— Но тогава къде е твоята?

Господин Оливерос вдигна рамене. Чувствуваше се невероятно обезсърчен и потиснат. Погледна разсеяно и видя как героят от филма само с два изстрела повали петима от враговете си.

— През това време — добави с досада жена му — квитанциите ще продължават да идват и да се трупат, а разноските няма да бъдат покрити. Токът, телефонът, водата, училището на детето. И не забравяй таксите за изплащане на стенния телевизор и за основния ремонт на кухнята. Всичките ще ги върнат. И компаниите ще започнат да настояват. Какво ще им кажем, че банката е сгрешила и е изтрила сметката ни от своята... това де, памет, или как се казваше? Няма да повярват. Ще ни изключат телефона, няма да мога да говоря с никого, няма да можем да гледаме телевизия, защото ще ни спрат и тока. Няма да можем да платим наема на апартамента и ще ни изхвърлят оттук. Няма да можем да налеем бензин в колата. Какъв ужас...

— Жено, става въпрос само за няколко дни. Всичко ще се оправи веднага. Ще видиш.

— Не вярвам в банките. Никога не съм им вярвала. Лоши хора са там. Преди всичко беше много по-просто. Можеше да видиш парите, да ги държиш в ръцете си, да ги пипнеш, да ги преброиш. Сега всичко е цифри на парче хартия.

— Но е много по-практично.

— Освен когато нещата се объркат, като сега.

— И какво искаш да направя? Да отида там и да ги заплаша ли?

— Това би трябвало да направиш. Наистина винаги съм желала да имам малко по-решителен съпруг.

Въвеждането на МБК предполага изчезването на банкнотите и монетите с официален курс. От момента, в

който всичко може да се плаща автоматично чрез банково прехвърляне на средства, единственото, което е необходимо за каквато и да е търговия, е да се изисква от съответната банка монтирането на свързващ терминал, нещо лесно постижимо. Щом се монтира терминалът, касиерът, със съгласието на клиента, извършва автоматично прехвърлянето на съответната сума от сметката на клиента в своята собствена, макар и да са в различни банки, защото МБС обхваща всички банки в света. Тъй като тези свързващи или всеобхващащи, както ги наричат още, терминали са пригодени само за един вид операции — прехвърляне на средства след въвеждане на МБК на клиента, личния му код и след разпознаване на отпечатъка на палеца му върху екрана, възможността да се извършват машинации с терминала е изключена. Благодарение на това престъпността чувствително намаля, понеже в който и да е магазин може да се краде единствено стока.

(Алфин Волпер, автор на бестселъра „Бъдещето е в това“).

Собственикът на супермаркета поклати тъжно глава.

— Съжалявам, господин Оливерос, но се опитайте да разберете. Вече знаете, друг път сме приемали без никакво възражение, че изплащате покупките си със закъснение, и винаги сме ви гласували доверие. Но сега... Как мога да оправдая да се изнася стока без покритие в банката, та макар и закъсняло. Вашият проблем не е, че нямате салдо в сметката си, а че тази сметка не съществува. Каква гаранция имам! Вече знаете, сметките ни са в същата банка, така че говорих с тях и ми казаха, че вашият проблем е труден за разрешаване. Много труден. Как искате да рискувам?

— Да, разбирам ви, но бих искал и вие да разберете положението ми. Отнася се за грешка и съм сигурен, че банката ще ми даде обезщетение за загубите. Но за да се проверят тези неща, е необходимо време и може да минат десет, петнадесет, двадесет дни, преди да се изясни всичко. А какво да правя през това време аз?

— Разбирам ви, разбирам ви наистина, но не мога. Кълна ви се. Какво друго бих целял освен да мога да ви помогна?

Господин Оливерос излезе от магазина страшно ядосан и разочарован. Същата сутрин беше обяснил своя случай в предприятието си и беше поискал аванс. Бяха му казали, че няма никакви проблеми да му го отпуснат, но къде щяха да го преведат, щом сметката му вече не съществува? Можеше да му открият друга, разбира се, всъщност вече беше подал молба по съвет на областния директор на банката, но формалностите щяха да продължат около петнадесет дни, а дотогава въпросът щеше да бъде вече разрешен, надяваше се той. Проблемът се поставяше сега. Докато нещата се уредят, от какво щяха да живеят? С какво можеха да покрият всички разходи, които вече се трупяха?

Влезе вкъщи. Навсякъде беше тъмно.

— Мила — извика той. Жена му се появи разплакана от дъното на тъмния коридор. — Какво става?

— Спряха тока — изхлипа тя, — защото не сме платили.

— О — възкликна господин Оливерос. — Не могат да го направят. Защо ги остави?

— Дори не са идвали. Обади се по телефона и ми казаха, че разписката за консумация на енергия е била върната, че трябвало да минем още днес през службата им, за да не се наложи да ни спрат тока. Опитах се да им обясня положението, но се оказа, че обаждането е било на запис. Изглежда, че целият процес е автоматизиран, защото точно в дванадесет часа, понеже не отидохме да платим, техният компютър е прекъснал захранването.

Господин Оливерос започна наистина да се ядосва.

— Ще им се обадя и хубаво ще ги наредя. Ще видят те! — отправи се с енергична стъпка към телефона.

— Няма смисъл — каза госпожа Оливерос. — И телефонът не работи. Предполагам, че също са го изключили, макар че дори не си направиха труда да ни предупредят.

— О — възкликна отново господин Оливерос, този път сподавено.

Всъщност понякога компютърът е допускал грешки, които и най-добрите експерти по системите не са могли да обяснят. Просто в повечето случаи някои данни за клиентите ни са изчезвали. Подозира се, че това е в резултат на някои машинации. Знае се, че такива съществуват, но не могат да бъдат открити, докато сами не се появят по един или друг повод — обаче нищо не е доказано. Във всеки случай, като се имат предвид възможностите на централния мозък на МБС в Ню Йорк и обема на операции, които минават всекидневно през неговите ленти, трябва да считаме, че тези грешки са абсолютно маловажни и биха могли да се окачествят като незначителни, поради което съветваме всички наши асоциирани банки...

(Поверителна информация 718/98 на I МБС за всички негови членове)

— Въпросът се разглежда в централното седалище на МБС в Ню Йорк — каза генералният директор по телефона. — Да, разбирам, че сте разтревожен, районът е ваш, ваш е и клиентът, но вече знаете, че за тези неща е необходимо време.

— Но господин Оливерос става все по-нетърпелив — заоправдава се областният директор — и аз го разбирам. Не може да купи нищо никъде. Не може да ползува дори градския транспорт. Спряха му тока и водата, откачиха му телефона и въпреки че неговият наемодател му е дал отсрочка, след като той е обяснил случая, ако не плати наема до края на този месец, ще го изхвърлят от къщата. Синът му е бил отстранен от училище, докато баща му не плати месечната такса. Сега преживяват с божията помощ в къщата на неговия шурей, чието семейство се е съгласило да ги приеме, докато нещата се оправят, но човекът е отчаян. Предприятието, в което работи, е готово да му отпусне аванс, но няма никаква сметка, на която да го прехвърлят. Спешно изискахме да се открие нова сметка, но информационният отдел на МБС в Ню Йорк ни отговори, че са претоварени с работа и не могат, само защото било спешно, да прекъснат веригата на процеса, за да въведат нови данни, така че

трябва да се изчакат задължително петте дни. Той идва при мен вече седем дни поред, а последния път беше наистина бесен. Поиска да решаваме бързо. Аз не знаех какво да му отговоря.

От екрана генералният директор се усмихна с известно задоволство.

— Следващия път му кажете да помисли малко, преди да заплашва МБС. Все още не знаем дали всичко, което се е случило не е по негова вина, дали не е искал да ни изпързая. Кажете му просто, че ако желае да предяви иск за нещо, да не се безпокои и без да се колебае, да заведе съдебно дело срещу нас. Тогава ще се заемем с него и ще го удавим. Освен това — усмихна се злорадо той — дори и да се захване да го направи, не знам как ще плати на адвокат.

Областният директор се въздържа от каквито и да било коментари.

Компютърът е като яйце. Не можеш да проникнеш вътре, без да счупиш черупката му. А да счупиш черупката означава да унищожиш окончателно яйцето.

(Анонимна максима, залепена на входната врата на отдела по информатика на МБС в Ню Йорк)

Началникът на отдел програмиране погледна седемте души, струпани около бюрото на генералния директор на банката. Без да знае точно защо, се чувстваше като ученик пред изпитна комисия и това разваляше настроението му. Повдигна леко рамене, сякаш искаше да пропъди тези мисли от главата си. С присъщата за програмист точност започна да изрежда фактите.

— Да се проучи нещо в центъра по информатика в Ню Йорк е все едно да се умре — каза той. Това, което можех да проверя е следното: а) действително клиентът ни е притежавал сметка в нашата банка до двадесет и осмо число в началото на операциите; б) необяснимо защо след приключването на операциите за този ден сметката му е изчезнала; в) през същия ден по сметката са се извършили две операции: от нашия град са превели заплатата му и от главния отдел по информатика са анулирали изгубената МБК; г) двете операции са се провели нормално и са получили съответното окей; д) в

края на деня сметката, данните на титуляра и салдото са изчезнали от главната лента на компютъра; е) не е станало никакво объркване в общите данни на компютъра и очевидно е трябвало да се извърши компенсация с някоя друга сметка; ж) специалистите от Ню Йорк не са намерили данни как се е случило това и са на мнение, всичко да се остави както си е; з) това мога да кажа.

Настъпи дълго мълчание. Генералният съветник, който през цялото време си играеше с един молив каза:

— Наистина ли... е всичко?

Противоречията бяха явни. Доста засегнат началникът на отдел „Програмиране“ потвърди:

— Абсолютно всичко. Поне онова, което е в човешките възможности. Колегата от отдел „Информатика“ — той направи бързо знак на своя началник — беше проверил всички данни в свързващия ни компютър, също без да намери нищо. Каквато и грешка да е станала, то тя е била в главния компютър в Ню Йорк, а не в нашия и като знаем как работят там, не смея да бръкна в огъня, на който се печем.

— Добре, казват, че вие, информаторите, сте опитни в свързването на нещата вътре в компютрите — прошепна представителят на акционерите.

Началникът на отдел „Програмиране“ и началникът на отдел „Информатика“ почервеняха леко, макар всички да бяха свикнали с подобни изявления.

— Вярно — произнесе бавно началникът на отдел „Програмиране“, — казва се, че който и да е способен информатор с познания в общото програмиране може да създаде информационна змия, която да действа в централния компютър, без да бъде открита, освен ако не се появи случайно по някакъв повод. В действителност и това се е случвало понякога. Според информацията, която съм получил — той погледна предизвикателно присъстващите, — през последната година са открити седем змии, изпъзели на повърхността, но само в два от случаите са разкрити виновниците. Изчислява се, че още двеста-триста змии пълзят във вътрешността на компютъра, което е малко в световен мащаб. Но както много добре знаете, фактът, че такива змии съществуват, се признава от всички банки и вече се взема предвид при изчисляването на загубите и печалбите, понеже със

съвременната техника е все още трудно да се открие подобен елемент. И във всички случаи — той широко се усмихна — искам да ви осведомя, че никоя змия, открита в централния компютър от влизането му в действие преди седем години, не е могла да бъде приписана на нашата банка. И тъй, каквато и да е забележка против нас граничи почти с обида — и той се втренчи в представителя на акционерите.

— Дори не съм искал да намекна, че се съмнявам в честността и благонадеждността на персонала от отдел „Информатика“ на нашата банка — побърза да каже човекът.

Началникът на отдел „Програмиране“ се усмихна още по-широко.

— Освен висшите изпълнителски кадри като вас, целият ни персонал е от информатиката, не забравяйте — произнесе бавно началникът на отдел „Програмиране“. — Но аз исках да ви обясня друго: салдото, което предлагаше сметката на нашия клиент, в момента на нейното... изчезване, беше толкова смешно, че никоя уважаваща себе си змия не би си направила труда да се увие около него. Не, господа, ако искате моето скромно мнение на специалист, мисля, че се намираме пред истинска грешка на централния компютър в Ню Йорк.

— Компютрите не грешат — изрече бързо генералният съветник.

Началникът на отдел „Програмиране“ сви устни в присъща само нему гримаса.

— О, не. Никога не грешат... на теория. Но непредвидените грешки могат да възникнат във всеки момент. Спомнете си например, че в деня, за който говорим, стана объркване в линиите на свързващия ни с Ню Йорк компютър. А освен това практиката показва, че анулирането на загубени карти е една от най-несъвършените програми на колегите ни от централната служба. Вижте, като информатор мога да ви кажа, че грешките на който и да е компютър са много, макар винаги да се откриват в момента и да се поправят и никой да не научава за тях. Но някои от тях се промъкват и, извинете за израза, тогава никой не знае какво да каже по въпроса. Случаят е такъв, мисля, въпреки че не мога да го докажа; ако можех, вече щях да съм намерил изход. Но такива неща се случват. Искрено смятам, че предвид салдото, което е фигурирало в сметката на клиента ни, най-добре е да му изплатим тази сума в нова сметка, да поискаме извинение за неприятностите, които му създадохме, и да забравим случая.

— Но това е все едно да признаем, че надеждността, която винаги сме приписвали на нашата система, е уязвима — измърмори генералният директор. — Представяте ли си какво би представлявала една кампания в този дух на пресата срещу нас. Би могла да разклати основите на МБС.

Началникът на отдел „Програмиране“ вдигна рамене.

— Ако искате да бъда откровен, оказва се, че случаят, който ни занимава, се среща по-често, отколкото изглежда, и се дължи на някаква грешка в сложното програмиране на централния компютър, която все още не е открита. Въпреки че ние в банките сме си все наши хора — той отправи леко иронична усмивка към всички присъстващи, — слуховете, които стигнаха до мене от различни места, ме карат да подозирам, че „синдромът Оливерос“, позволете ми да го нарека така, е доста чест, макар че досега сме имали късмета да не се прояви в нашата банка. Така че можете да постъпите както желаете: вие сте специалистите, които трябва да вземат решение. Можете да продължите да разследвате, ако искате, аз мога да прекарам от един до три месеца в Ню Йорк и да проучвам въпроса; ще бъде чудесна отпускат за сметка на предприятието, но не ви гарантирам, че ще изкарам нещо наяве. И не е необходимо да ви казвам колко ще струва това на банката.

Присъстващите се спогледаха, без да могат да кажат нещо. Накрая генералният директор шумно въздъхна.

— Добре — каза той. — Тежко ни, мисля, че трябва да вземем решение.

От какво се оплаквате? В края на краищата всички са виновни, докато не се докаже обратното.

(Народна мъдрост)

Господин Оливерос облече най-хубавия си костюм и най-хубавата си риза, сложи най-хубавата си вратовръзка и обу най-хубавите си обувки. Среса се грижливо пред огледалото, като се стараеше да не остане нито един непокорен косъм.

— Какво мислиш, че ще ти кажат? — попита шурейт му.

— Не знам — отговори господин Оливерос. — Но както ми съобщи областният директор, когато ми се обади по телефона в предприятието, самият генерален директор на банката ще дойде да се срещне с мене. Чувствуват се виновни за случилото се, сигурен съм.

Шурейт на господин Оливерос никога не беше вярвал прекалено много на обясненията му за случилото се. А господин Оливерос си въобразяваше, че шурейт му минава за умен човек, и макар да не можеше да си обясни защо, гледаше на него с мъничко възхищение и завист... а пред себе си признаваше, че самият той е глупав и нещастен и всичко му е потръгнало зле или че може би с кутсузлука си е пропуснал нещо.

— От петнадесет дни те държат в безизходица — ако не бяхме ние...

На господин Оливерос му беше дотегнало вече от изражението на върховно снизхождение, което си придаваше шурейт му, откакто, след молбите на жена му, ги беше приел в къщата си.

— Вече ти казах, че когато проблемът се разреши, ще ти платя всички разходи, не се безпокой!

— Не става дума за това, момче. Мисли по-добре, че ще трябва да платиш на компаниите за тока, телефона, водата, за възстановяване на услугите. Разбрах, че в последно време вземат скъпо. И какво ще каже синът ти на своите другарчета в училище.

— Върви по дяволите — изръмжа господин Оливерос, а в главата му се въртяха доста тревожни мисли. Оправи за последен път възела на вратовръзката си и излезе на улицата, след като целуна хладно неспокойната си съпруга. Стигна до районното седалище на банката пет минути преди определеното за срещата време. Накараха го да чака цели тридесет минути в преддверие, пълно с изпокъсани стари списания. После през вратата се показа едно момиче и го покани.

— Господин Оливерос, заповядайте, моля.

Влезе в кабинета. Областният директор се бе изправил встрани, а пред голямото бюро седеше друг, по-възрастен човек, по-елегантен и по-представителен, с посребрена коса и проникновен поглед през дебелия рогови очила.

— Господин Оливерос, седнете, моля. — Изчака, докато посетителят седне, и тогава подхвана без предисловие. — Запознахме се внимателно с вашия случай и искам да бъда откровен с вас. Убедени

сме, че е извършена някаква машинация със сметката ви — той вдигна бързо ръка. — Не, не ни разбирайте погрешно. Не казвам, че вие сте виновен за измамата... въпреки че не можем да отхвърлим подобна възможност. Истината е, че виновникът за това, който и да е той, е много ловък или много неопитен. Почти бих се заклел, че е неопитен — добави. После замлъкна, за да си поеме дъх.

Господин Оливерос понечи да каже нещо, но другият го прекъсна.

— Накратко, положението сега е следното: разполагаме с методи за разкриване, с които лесно можем да узнаем какво се е случило. Но разноските по такова разследване в сравнение със салдото на сметката ви не оправдават подобни действия. Освен това, ако накрая се изясни, че виновникът за случилото се сте вие, би трябвало да прехвърлим на ваша сметка разходите по разследването и съдебните разноски, а като се има предвид месечната ви заплата, това ще ви разори.

Господин Оливерос внезапно се стресна и пребледня.

— Но слушайте, аз...

— Не, не възразявайте, моля — прекъсна го бързо генералният директор. — Вашият случай се разглежда от банковия съвет. Аз лично съм на мнение, че би трябвало да доведем работата докрай. Но членовете на съвета са по-практични и по-благоразположени. След като се запознаха внимателно със случая и тъй като са убедени, че със сметката ви е извършена някаква машинация, решиха за доброто на всички да оставят нещата така, както са, тоест да не предприемат никакви действия срещу вас. Мисля, че би трябвало да се радвате.

— Но — прошепна господин Оливерос объркан — моята сметка...

— Когато се стигна до решението — продължи невъзмутимо генералният директор, — аз предложих на съвета просто да ви накараме да подпишете един документ, чрез който се отказвате от правата си над сметката и от каквото и да е обжалване, а в замяна ние няма да предприемаме никакви законни действия срещу вас. Но, повтарям ви, съветът на нашата банка е благоразположен. Така че, за да приключат с въпроса, решиха да открият нова сметка на ваше име, а сумата, която сте имали в предишната до нейното... хм, изчезване, да се вземе за начална вноска. Нещо, което в действителност никога не бих подкрепил.

Господин Оливерос почувствува леко облекчение.

— Добре, при това положение...

— Не, изслушайте ме внимателно — генералният директор изведнъж поклати заплашително пръст и повиши глас. — Нашата банка реши да бъде великодушна с вас просто защото не желаем да се дава никаква гласност. Не искаме никой да си мисли, че може да върши машинации със сметките ни и да се измъква невредим. Така че за ваше собствено добро ще оставим нещата така. Щом излезете от този кабинет, забравете случката и че вероятно сте били замесен в нея, не обсъждайте с никого великодушното ни решение. Защото, предупреждавам ви и говоря съвсем сериозно: ако до нашите уши стигне каквото и да било коментар за случая, ако се появи някакво съобщение в пресата, ако се даде най-малка гласност на инцидента, тогава парите наистина няма да бъдат от значение за нас: ще започнем разследване по всички правила, ще стигнем до същността на въпроса и ще приложим срещу вас закона с цялата му строгост. *Ще ви разпънем на кръст*, разбирате ли? Бъдете сигурен.

Господин Оливерос сякаш се смали с пет сантиметра. Размърда се нервно на стола.

— Кълна ви се, че...

Генералният директор смекчи малко тона си.

— Добре, да не говорим повече по въпроса. Първи аз искам да забравя тази неприятна история. Идете сега на партера, в отдела за нови сметки, и там ще ви накарат да подпишете всички необходими документи — отказа ви от каквото и да е обжалване, заповед за прехвърляне на салдото от една в друга сметка, ще изтеглят старите ви карти, за да ги анулират, ще ви дадат нови и ще определят новия ви личен код. Сбогом, приятен ден.

Господин Оливерос искаше да каже нещо, но мъжът беше станал вече от стола си и му подаваше ръка, а той машинално я стисна. Поколеба се още няколко мига, после, давайки си сметка, че тук няма повече работа, нерешително се обърна и излезе.

Генералният директор остана загледан в затворената врата със смръщени вежди.

— Горкият нещастник — измърмори той.

— Какво казвате? — попита областният директор.

Генералният директор махна неопределено с ръка, сякаш се събуждаше.

— Не, нищо, не ми обръщайте внимание. Говорех на себе си. Понякога човек трябва да представи някои неприятни документи за доброто на предприятието.

Областният директор изглеждаше леко объркан. Попита:

— Наистина ли смятате, че той се е опитал да хитрува?

Генералният директор се разсмя.

— О, не. На последното събрание вие чухте вече мнението на нашите специалисти. После направихме още няколко проверки и наистина, на пръв поглед, неговият случай сякаш се повтаря. В Ню Йорк го разследват подробно. Изглежда, че е свързан с анулирането на остарели и загубени карти: понякога компютърът, вместо да отстрани МБК, направо изтрива от своите вериги името на клиента там, където го срещне, заедно с всичко, което го придружава, и сетне сметката чисто и просто изчезва. Онова, което не са проверили още и ги тревожи, е къде ще отидат тези данни. Информатиката е наука на умопобърканите — въздъхна той. — Нека забравим случая. Заемете се с всичко и най-вече съберете старите МБК на този човек и уредете още днес да ги анулират в Ню Йорк. Използвайте кода за свързка, за да не ви попречат. Искам да разреши този въпрос колкото се може по-скоро. Изключително неприятен ми е.

— Да, господине — съгласи се областният директор. — Още сега, господине.

Живейте в крак с новото време. Възползвайте се от предимствата на високата технология на информатиката. Нашата банка ще ви предложи всякакви гаранции без никакви проблеми. Заповядайте в нашата банка! Тук всеки клиент е господар!

(Рекламен надпис)

Господин Оливерос се върна горд в къщата на шурей си. Показа двете МБК, своята и тази на съпругата си, чиято сребриста повърхност изглеждаше по-блестяща, а невидимият магнитен отпечатък още се усещаше по пръстите.

— Бяха изключително учтиви — излъга. — Поискаха ми извинение за грешката си и ми откриха веднага нова сметка със същото салдо, което имахме в предишната. Можем да я използваме от днес. Няма да чакаме петнадесет дни. Запазих кодовете ни отпреди — не посмя да признае, че не е в състояние да запомни друг — и само остава да отидеш да регистрираш отпечатъка на палеца си. Утре ще съобщя в предприятието, че вече не се нуждая от аванс.

— А разходите? — попита жена му.

— Какви разходи?

— Ще трябва да възобновим отново всички услуги и това ще ни струва пари. А проблемите, които имахме? А разкарването нагоре-надолу? А срамът? Трябваше да им поискаш обезщетение.

Господин Оливерос изведнъж се почувствува неудобно.

— Добре, истината е, че бяха толкова загрижени за случилото се, та не успях да ги притисна достатъчно. В такива случаи, знаеш, човек се чувствава...

— Да, вече зная: великодушен. Ти си глупак. Можеше да извлечеш полза от положението. Да ги заплашиш с иск; да се обърнеш към вестниците, не знам. Тези хора не искат гласност. Винаги отстъпват, като ги заплашиш със скандал. Но като си толкова некадърен...

Господин Оливерос се опита да се изплъзне от положението.

— Добре, и така да е, всичко това няма значение вече. Нещата се уредиха, нали? Да ги забравим и да го отпразнуваме. Утре ще поискам разрешение от предприятието и ще уредя въпроса с услугите, но днес не искам да се тревожа. Ще отида до нашия супермаркет и ще бутна под носа на оня глупак, собственика, новата МБК, за да я помирише добре. И ще купя много неща от най-скъпите. Днес ще пируваме, ей, ти — сбута с лакът шурей си, който го наблюдаваше едновременно с изненада и ирония, сякаш не му вярваше. Съмняваше се в думите му, въпреки че банката наистина му бе върнала парите. — Ще си прекараме царски!

Госпожа Оливерос понечи да каже нещо, но господин Оливерос беше вече излязъл навън и весело си тананикаше, докато чакаше асансьора. Шурейт му погледна сестра си и поклати глава.

— Винаги съм ти казвал, че не трябваше да се жениш за този човек. Нещо не е в ред.

А господин Оливерос бързаше надолу по улицата към супермаркета (шурейт му живееше недалече от тях) и си мислеше за първото си малко отмъщение. Влезе наперено в магазина и усети, че собственикът, който стоеше зад щанда за колбаси, го гледа втренчено. Взе една количка и започна да слага в нея продукти: опаковка пушено филе, кутия хайвер (истински), две бутилки шампанско от най-хубавата марка...

Когато количката се напълни догоре, господин Оливерос се отпрати към касата.

— Уредиха ли се вече нещата, господин Оливерос? — попита любезно касиерката.

Господин Оливерос размаха новата си блестяща карта и погледна към собственика, който с решителна стъпка приближаваше към него.

— Разбира се, че се уредиха. Хората от банките са глупави и недоверчиви, но когато човек има право и го защити, накрая му искат извинение. Знаете ли, трябваше да ми изплатят голямо обезщетение — малко повиши глас, за да чуе собственикът, който беше почти до него. — Хубава шегичка. Така че днес ще я отпразнуваме.

— Радвам се, че всичко се е уредило, господин Оливерос — каза собственикът, който се бе приближил до него и не откъсваше очи от новата карта.

— Повярвайте ми, радвам се.

Господин Оливерос го погледна пренебрежително, с олимпийско спокойствие, докато касиерката вадеше стоките и маркираше цените им на терминала. Натисна клавиша за сумиране, вкара МБК през процепа и подаде на господин Оливерос маркера.

Господин Оливерос отпрати презрителен поглед към собственика, набра личния си код и опря върха на палеца си върху идентификационното квадратче.

Машината обработи за няколко секунди данните, изщрака и червената лампичка замига. Касиерката леко смръщи вежди. Без да знае защо, господин Оливерос усети студени тръпки по гърба си.

— Нещо не е наред ли? — попита той. Гласът му беше все тъй уверен.

Касиерката не отговори. Не извърши операцията отново, а направо набра някакъв код на терминала. Погледна буквите, които се появиха на екранчето.

— Съжалявам, господин Оливерос — каза тя тихо, — но машината сочи, че такава сметка не съществува.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.